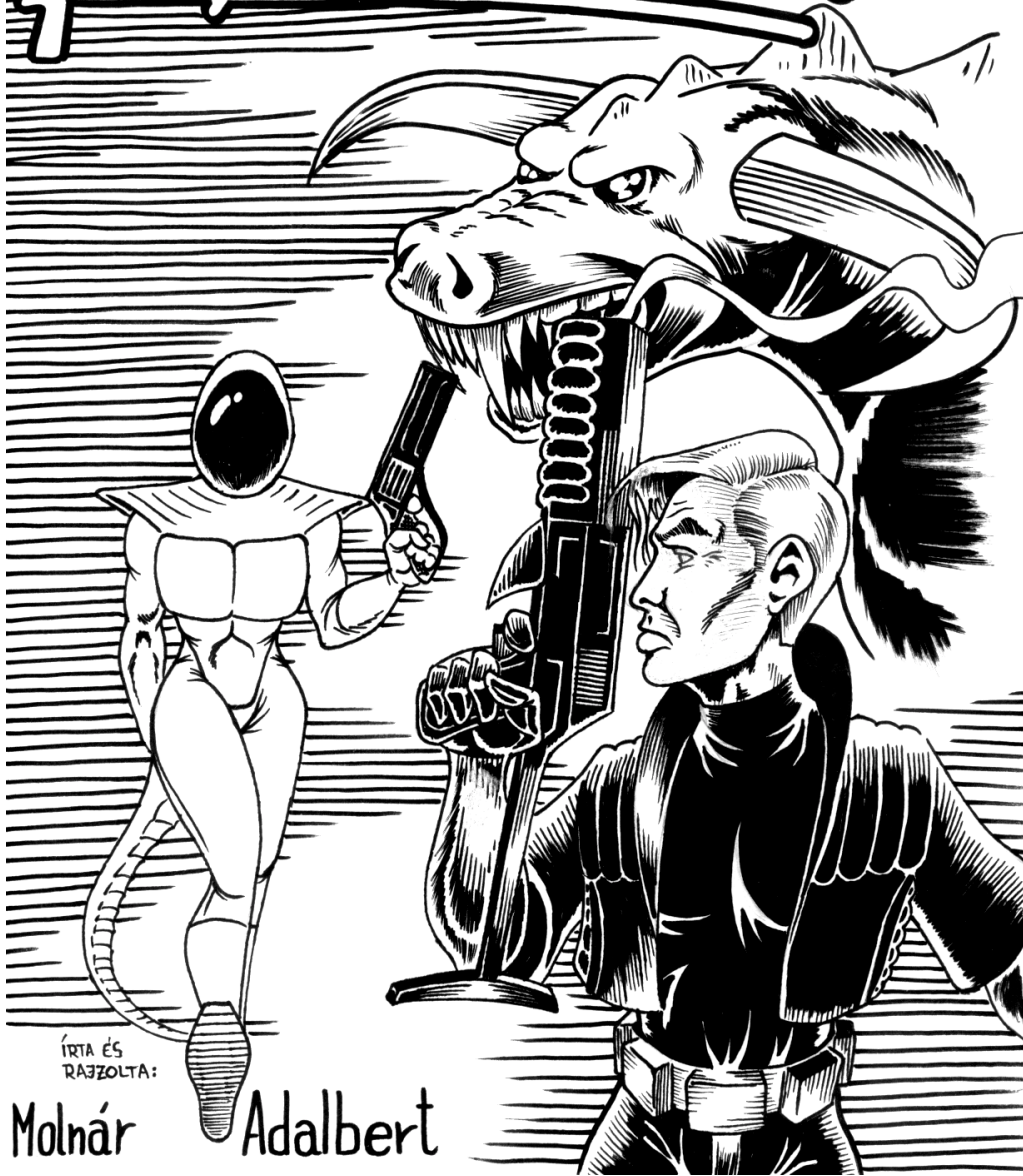
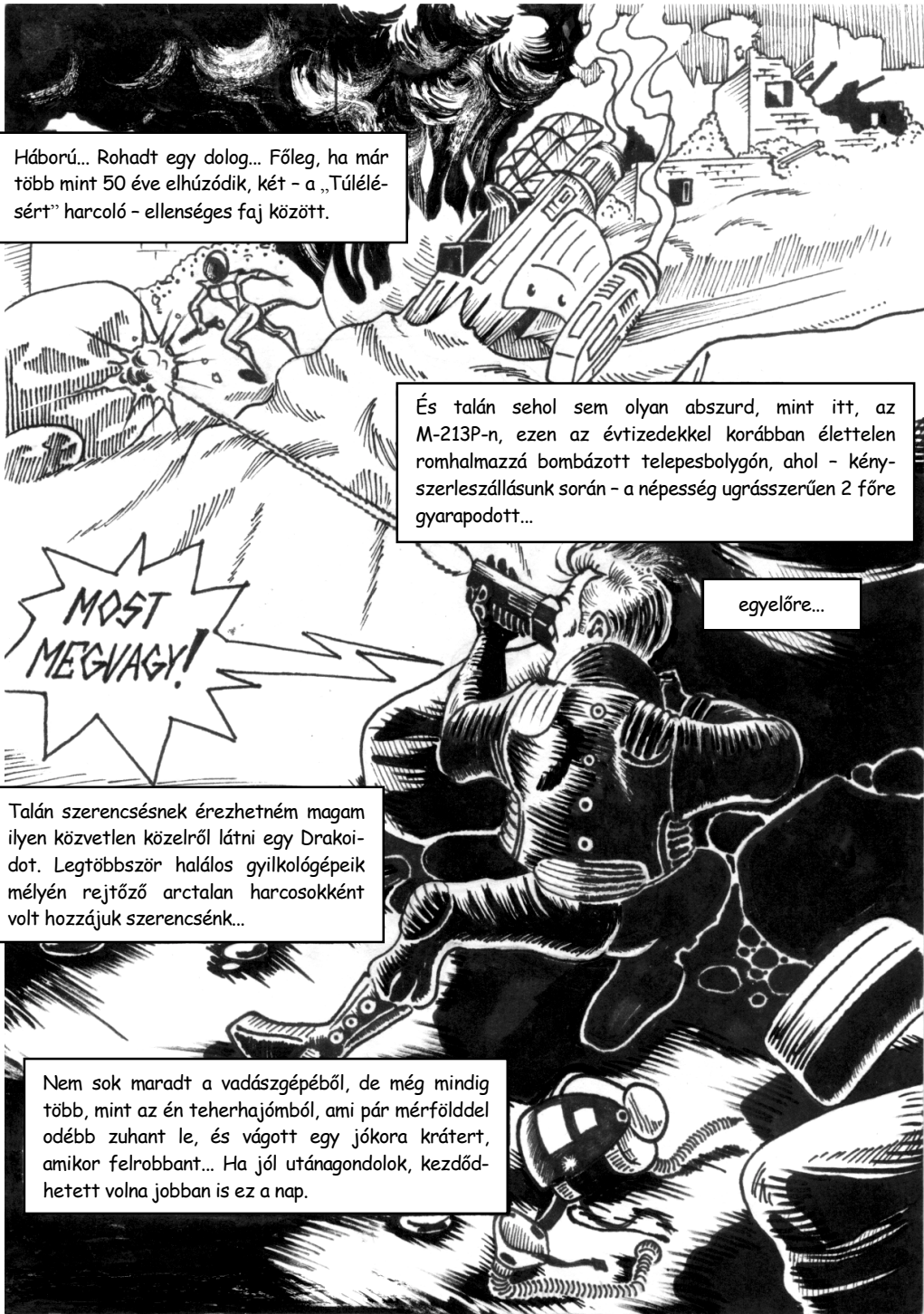

FEGYVERSZÜNET

ÍRTA ÉS
RAJZOLTA:

Molnár Adalbert

Háború... Rohadt egy dolog... Főleg, ha már több mint 50 éve elhúzódik, két - a „Túlélésért” harcoló - ellenséges faj között.

És talán sehol sem olyan abszurd, mint itt, az M-213P-n, ezen az évtizedekkel korábban élettelen romhalmazzá bombázott teleszbolygón, ahol - kényszerleszállásunk során - a népesség ugrásszerűen 2 főre gyarapodott...

**MOST
MEGVAGY!**

egyelőre...

Talán szerencsésnek érezhetném magam ilyen közvetlen közélről látni egy Drakoidot. Legtöbbször halálos gyilkológépeik mélyén rejtőző arctalan harcosokként volt hozzájuk szerencsénk...

Nem sok maradt a vadászgépéből, de még mindig több, mint az én teherhajómból, ami pár mérfölddel odébb zuhant le, és vágott egy jókora krátert, amikor felrobbant... Ha jól utánagondolok, kezdőhetett volna jobban is ez a nap.

Úgy tűnik, a kézfegyverekkel kell befejeznünk azt a munkát, amit még a bolygó fölött a fedélzeti ágyúinkkal kezdtünk el, névlegesen, hogy ripityára lőjük egymást...

és a jelek szerint...

...nem is elhanyagolható sikerrel!

... Bár valószínűleg a legfőbb parancsnokság nem így értékelné a kialakult helyzetet.

Azt hiszem, a sakkban a semmitmondó „patt” kifejezést használják.

A sokkal kifejezőbb katonai szleng talán a „rohadtul kilátástalan, piszokul öngyilkos szituáció”-ként utalna a történetekre.

Csak idő és örültség kérdése, hogy ki nyit előbb tüzet, a röpke kis tűzpárbajban kölcsönösen ropogósra pirítva egymást...

és egy közvetlen közletről rád meredő fegyvertorkolat nemigen segíti a higgadt gondolkodást.

Az esélyeket latolgatva nézünk farkas-
szemet egymással, a gyomorszagató
feszültség nőttön nő a levegőben...

...amíg végül is valamelyik idegei
felmondják a szolgálatot...

...az ujj egyre görcsösebben feszül
az elsütő gombra, minden pillanattal
közelebb hozva a végzetes lövést.

Mit szólnál egy
döntetlenhez?

Te... Te
beszéled a
nyelvünket?

Minden harcosunknak a
torkába ültettek egy
tolmácsgépet...

Bizalmatlanul méregettük egymást, míg végül is a Drakoid törte meg a csendet...

Ha megengeded...

Pedig tudhattam volna. A hüllők mindig is imádják a meglepetésszerű szituációkat.

Mi az, ember?
Még nem láttál
Drakoidot?

Ööö...
izé, nem...

...de már
valahogy kezdem
bánni...

Az öv! Leszakadt az öv!!

... és máris iszonyodva vártam az elkerülhetetlen megsemmisülést!

Nyugi, melegvérű... nem halunk meg...

... de hát... az öv...

Az öv csak egy öv, semmi más...

Nem volt nálam Théron öv. Honnan is lehetett volna? Azt csak a fanatikusok használják...

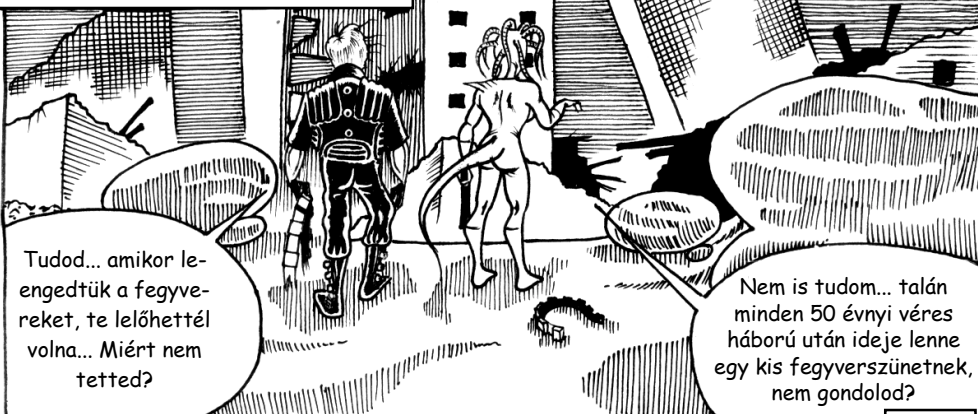
Ezek szerint...

... improvizálnom kellett. Ki kellett találnom valamit...

... és ez a két pár rendszeresített töltényöv is megtette...

Egy ideig feszélyezetten bámultuk az egykori város romjait...

Tudod... amikor leengedtük a fegyvereket, te lelőhettél volna... Miért nem tetted?

Nem is tudom... talán minden 50 évnyi véres háború után ideje lenne egy kis fegyverszünetnek, nem gondolod?

VÉGE